

MAHALTA

IV Festival Internacional de Poesia de Lleida

MAHALTA

MAHALTA, IV Festival Internacional de Poesia de Lleida
Lleida, del 2 al 6 de març de 2009

Producció:
ALFA SL

Organitzen:
Institut Municipal d'Acció Cultural (IMAC), Ajuntament de Lleida
Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI), Diputació de Lleida
Col·laboren:
Institució de les Lletres Catalanes (ILC), Generalitat de Catalunya
PEN Club Català

Comissariat:
Pere Pena
Secretariat:
Enric Boluda

Edita:
ALFAZETA Edicions
© de l'edició: ALFA SL
© dels poemes: els autors respectivament

Traduccions:
Francesco Ardolino tradueix Patrizia Valduga
Xavier Farré tradueix Adam Zagajewski

Fotografies:
Cedides pels autors
Màrius Sampere: © La Garúa Libros
Xavier Macià: © Antonio Benavente

Fotografia de coberta:
© Jordi V. Pou

Coordinador editorial:
Txema Martínez

Disseny:
ALFA SL
Impressió:
Arts Gràfiques Dalmau

DL: L-250-2009

MAHALTA

IV Festival Internacional de Poesia de Lleida

del 2 al 6 de març de 2009

Arribem a la quarta edició de Mahalta, el festival internacional de poesia que ens permet escoltar la veu dels nostres poetes conjuntament amb la de primeres figures internacionals. Al llarg d'aquests dies la poesia esdevé protagonista. Aquest any, i de manera intencionada, hem situat Mahalta al mes de març per tal de poder-li donar un major relleu: el mes de març ha de ser a Lleida el mes de Mahalta.

Aquest canvi en el calendari comporta també un canvi en els escenaris, i els dos espectacles que van lligats al festival de poesia es faran a l'Auditori Municipal Enric Granados.

L'edició de Mahalta que us presenten aquest any ha tingut, com sempre, molt en compte la situació geogràfica dels participants, com havíem fet en altres edicions, i enguany presenta un programa heterogeni amb poetes vinguts de cultures perifèriques a la catalana i amb veus reconegudes com la del polonès Adam Zagajewski i la italiana Patrizia Valduga.

Les altres veus poètiques de la Península són la gallega Yolanda Castaño, l'asturià Antón García (en bable) i Antonio Cabrera. Entre els poetes catalans convidats hi ha Màrius Sampere, Gemma Gorga, Xavier Farré i Xavier Macià i, a més, apostem per la continuïtat a l'espai per a les veus joves de la poesia, amb les catalanes Teresa Colom, Anna Ballbona, Meritxell Nus i Àngels Marzo i l'aranesa Clara Vilches.

L'Ajuntament de Lleida us convida a assaborir la poesia que ens empeny a reconèixer-nos a nosaltres mateixos i ens ensenya una vegada més el seu valor de llenguatge universal capaç de travessar fronteres i convertir Lleida en la capital de la poesia.

MONTSERRAT PARRA ALBÀ

Regidora de Cultura

Ajuntament de Lleida

Arriba la quarta edició del Festival Internacional de Poesia Mahalta, i ho fa, com sempre, tot fomentant el coneixement, el respecte i la convivència entre les diferents cultures, les diferents sensibilitats. Un festival que, mitjançant la poesia, la veu dels poetes d'arreu, aconseguix durant uns dies que la diversitat i riquesa lingüístiques es converteixin, a la nostra ciutat, en argument d'unió, d'ideals compartits.

Les terres de Lleida són terres de creadors i, cada vegada més, d'esdeveniments culturals de primera magnitud, com, sens dubte, ho és el Mahalta, record anual i homenatge, alhora, al gran poeta Màrius Torres. Altrament, cal no oblidar-ho, estem a les portes de commemorar, durant l'edició de l'any vinent, el centenari del seu naixement (1910-2010).

Que gaudiu, doncs, de la bona literatura, de la bona poesia.

JOAN J. BUSQUETA

Director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs

El IV Festival Internacional de Poesia Mahalta, després d'un parèntesi en el temps i d'una reubicació estacional, retorna amb energies renovades, amb el mateix convenciment i les mateixes perspectives que el van veure néixer: situar Lleida en el mapa de les cultures universals i posar en contacte els poetes dels Països Catalans amb les plomes més rellevants de l'Estat espanyol i d'arreu del món. Sense oblidar, però, el nostre compromís social: la poesia és una arma carregada de present.

En les primeres edicions, el Mahalta va obrir les seves portes a poetes nord-americans, letons, irlandesos, iranians, hebreus, àrabs, nigerians, mexicans..., a banda dels vinguts dels diferents territoris de l'Estat espanyol i dels Països Catalans, així que enguany era l'hora de parlar de les paraules properes, dels horitzons que uns mateixos ulls contemplen, de les literatures perifèriques –amb la nostra per referent–, que de tan a prop a vegades semblen tan lluny.

Poetes procedents de Polònia, Itàlia, Galícia, Astúries, País Valencià, Val d'Aran, Alguer, etc., desembarquen a Lleida durant uns dies, ara tota una setmana, i fan d'aquesta petita terra "llunyana i lliure", a dir de Màrius Torres, una casa d'acollida, una pàtria comuna a totes les pàtries, una terra "que no sabrà mai mentir".

PERE PENA

Comissari del Mahalta 2009

16 ANTONIO CABRERA

18 YOLANDA CASTAÑO

20 XAVIER FARRÉ

22 ANTÓN GARCÍA

24 GEMMA GORGA

26 XAVIER MACIÀ

28 MÀRIUS SAMPERE

30 PATRIZIA VALDUGA

32 ADAM ZAGAJEWSKI

36 ANNA BALLBONA

38 TERESA COLOM

40 ÀNGELS MARZO

42 MERITXELL NUS

44 CLARA VILCHES

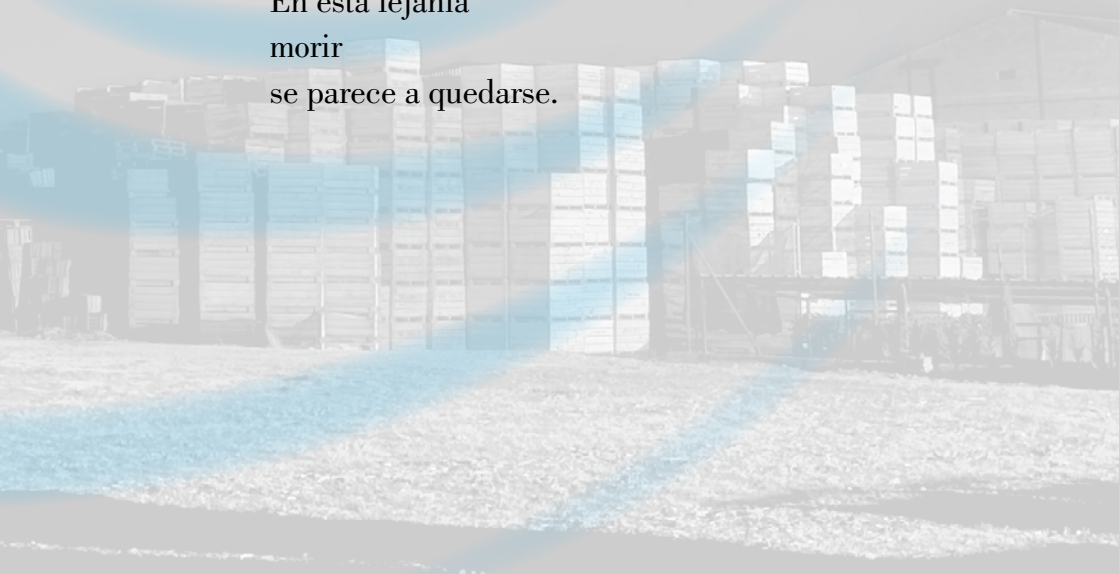
ANTONIO CABRERA

Va néixer el 1958 a Medina Sidonia (Cadis) i viu des dels 7 anys al País Valencià. És autor de tres llibres de poemes: *En la estación perpetua* (2000), pel qual va rebre el XII Premio Internacional de Poesía Fundación Loewe i el Premio Nacional de la Crítica 2001; una col·lecció d'haikús de tema ornitològic titulada *Tierra en el cielo* (2001); i *Con el aire* (2004), guardonat amb el XXV Ciudad de Melilla i el Premi de la Crítica Valenciana 2005. A *El minuto y el año* (2008) recull una extensa selecció de proses publicades al llarg de tres anys a l'edició valenciana d'*ABC*. Ha traduït al castellà Gianni Vattimo (1993), Josep Maria de Sagarra (2003) i Vicent Alonso (2008) i ha col·laborat en publicacions periòdiques com *Levante*, *El País*, *Clarín*, *Litoral*, *Letras Libres* o *Lateral*.

CEMENTERIO DE PELICEIRA (LOS ANCARES)

Bajo la vanidad del mediodía
digo en silencio nombres
de difuntos humildes.
A esta altitud la muerte no es rotunda.
No hay ningún epitafio. ¿Qué añadido mejor
para unas pocas letras y unos números ciertos
que esta maceración
de sombras disminuidas junto a flores?
Aquí la muerte es más elemental,
rumia como el ganado. A esta altitud
no sabe aislarse. Muro ruinoso
donde ha anidado el pájaro, la muerte
es de piedra rendida y se erosiona.
Por eso es imperfecta aquí, por eso
se separa y se suma.
En esta lejanía
morir
se parece a quedarse.

YOLANDA CASTAÑO

Va néixer a Santiago de Compostela el 1977. Llicenciada en filologia hispànica, també ha realitzat estudis audiovisuals. A més de poeta, és conferenciant, articulista i copresentadora d'un concurs diari de contingut cultural a la televisió gallega. Cofundadora de l'editorial de poesia per a nous valors Letras de Cal, està interessada en la fusió entre poesia i altres llenguatges, com la música, la plàstica o l'audiovisual. Els seus llibres de poemes són: *Elevar as pálpebras* (1995, premi Fermín Bouza Brey), *Delicia* (1998 i 2006), *Vivimos no ciclo das Erofanías* (1998, premis Johán Carballera i Nacional de la Crítica; 2000, en versió castellana), *Edénica* (2000, una antologia personal amb un CD de versions cantades dels seus poemes), *O libro da egoísta* (2003; 2006 en versió castellana) i *Profundidade de campo* (2007, XV Premio de Poesía Espiral Maior). Ha estat traduïda a l'espanyol, euskera, alemany, anglès, àrab, rus, lituà i polonès.

HIGHWAY TO HEAVEN

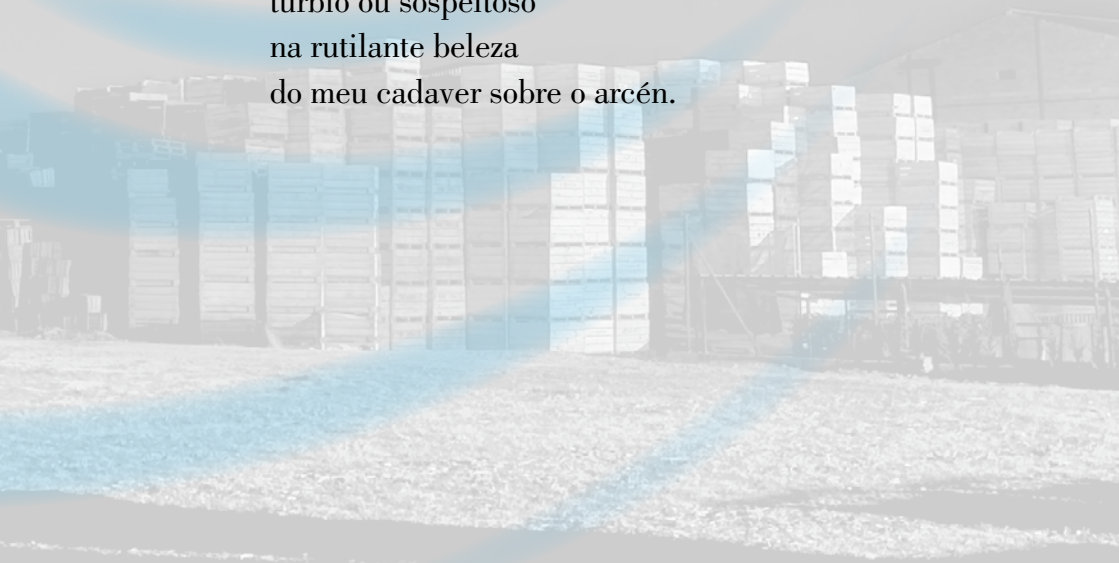
I

Na autoestrada quedan marcas de curvas imposibles,
liñas vacilantes que acaban directas contra a mediana.

Cómo quedaría a miña beleza de espiga
tronzada e sangrante contra o cristal do parabrisas,
e cál sería o estado exacto dos meus peitos
que xa non caerían
nunca máis?

III

Se neste preciso intre
cruzase polo meu carril o máis ínfimo malfado
e a miña moza fortuna saltase polos aires,
ninguén vería nada de
turbio ou sospeitoso
na rutilante beleza
do meu cadaver sobre o arcén.

XAVIER FARRÉ

Nascut a l'Espluga de Francolí (1971), és poeta i traductor. Ha estat lector a les Universitats de Poznan (Polònia), Ljubljana (Eslovènia) i Cracòvia (Polònia), on viu actualment. Ha publicat quatre llibres de poemes: *Llocs comuns* (2004), *Retorns de l'Est (Antologia de poemes 1990-2001)* (2005), *Inventari de fronteres* (2006) i *La disfressa dels arbres* (2008). Ha traduït, del polonès i de l'eslovè, autors com Czesław Miłosz (*Travessant fronteres. Antologia poètica 1945-2000*), Adam Zagajewski (*Tierra del Fuego/Terra del Foc, Deseo, Antenas*), assajos de Zbigniew Herbert (*Naturaleza muerta con brida*), Aleš Debeljak (*La ciutat i el nen*) o Lojze Kovacic (*Los inmigrados*). Alguns dels seus poemes han estat traduïts al croat, eslovè, espanyol, anglès, polonès i suec.

El llum a l'escriptori és tènue. Només projecta ombres en els objectes a penes vistos. Els diccionaris, joiers empolsegats que amaguen sentits encara no descoberts. Els bolígrafs, que mai no acabaran d'escriure el que els queda de vida, en la tinta que s'assecarà abans no tinguin temps de formular cap desig en el paper. La resta queda en la penombra, els sofàs que potser ja no recorden el pes dels cossos. L'armari, privat de pensaments, amb maletes buides. Records de molts viatges i de promeses que encara han d'arribar. El sostre alt, ningú no ha pensat a rebaixar-lo. S'hi escola el fred i no et deixa cap engruna d'escalfor. És allí on les ombres es persegueixen sense atrapar-se. I l'ordinador, l'únic que queda il·luminat, les tecles amb què omple la blanca pantalla. No, no tinc els dits negres de tinta, ja no. Als dits només queden les pulsacions, els cops que repercuteixen en la buidor, un record de carícies, de punts que arriben fins a un cos. Els dits ja no s'embruten de tinta per escriure un poema, sinó d'ombres. Les de la teva absència.

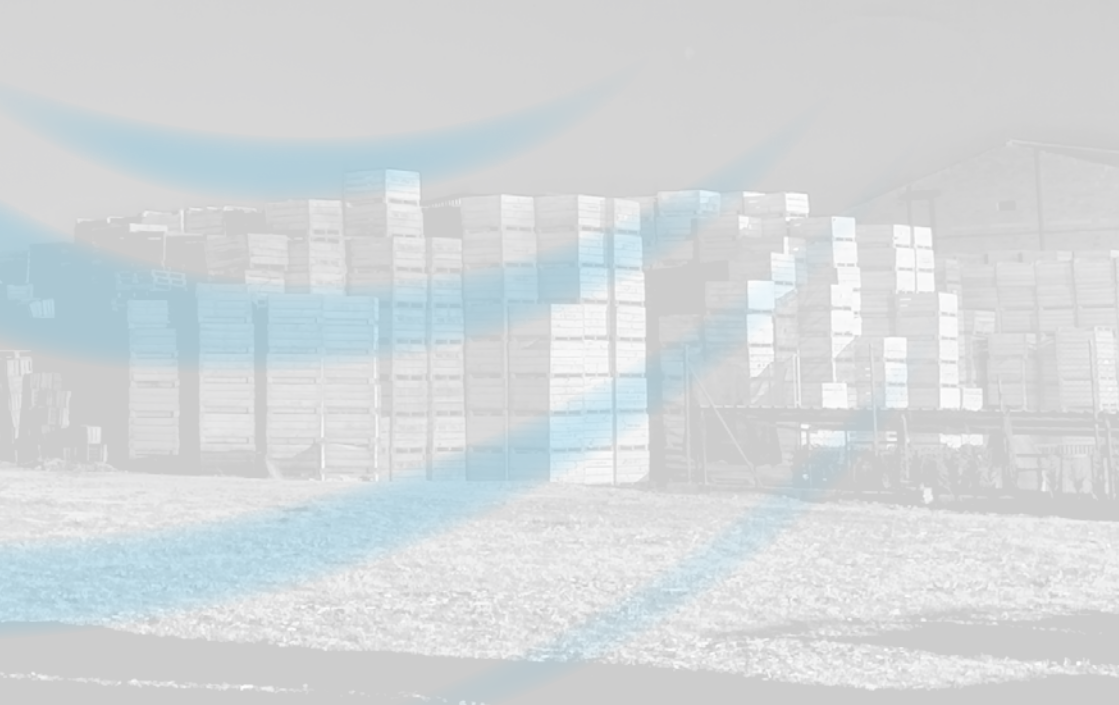
ANTÓN GARCÍA

Neix a Tuña, Tineo (Astúries), el 1960. Poeta i narrador en asturià, va crear el 1992 Ediciones Trabe, una empresa essencial en la normalització del sector del llibre en llengua asturiana, de la qual es desvincula el 2007. Actualment dirigeix Saltadera, dedicada a la producció audiovisual i l'edició de llibres en asturià. Té publicades dues novel·les: *El viaxe* (1987) i *Díes de muncho* (1998), totes dues premi Xosefa de Xovellanos. Ha estat traductor a l'asturià d'autors com Eugénio de Andrade, Clarice Lispector, Carles Riba, Gabriel Ferrater o Álvaro Cunqueiro, entre altres, i editor de poetes dels segles XVIII, XIX i XX i de narradors asturians del XIX i XX. Ha publicat els poemaris *Estoiru* (1984), *Los díes repetíos* (1989), *Venti poemas* (1997, premi Teodoro Cuesta) i *La mirada aliella (Poesía reunida, 1981-2006)*.

TOLES COSES SON DÚES

De la que'l silenci u dexábemos
esbariar sobre nós mesmos nada teníemos.
La mañana yera nuesa
abierta al sol y a la lluz del brano.
Qué más nos daba
sentar na vera'l camín
y esperar que viniera otra nueche,
col so pasu tranquilu, a buscanos.
Yá lo dixé, nada teníemos.
Nin priesa, nin calma, nin siquiera alcordanza.
Namás yéremos (xuntos y estraños)
la memoria qu'agora tenemos
o estes palabres.

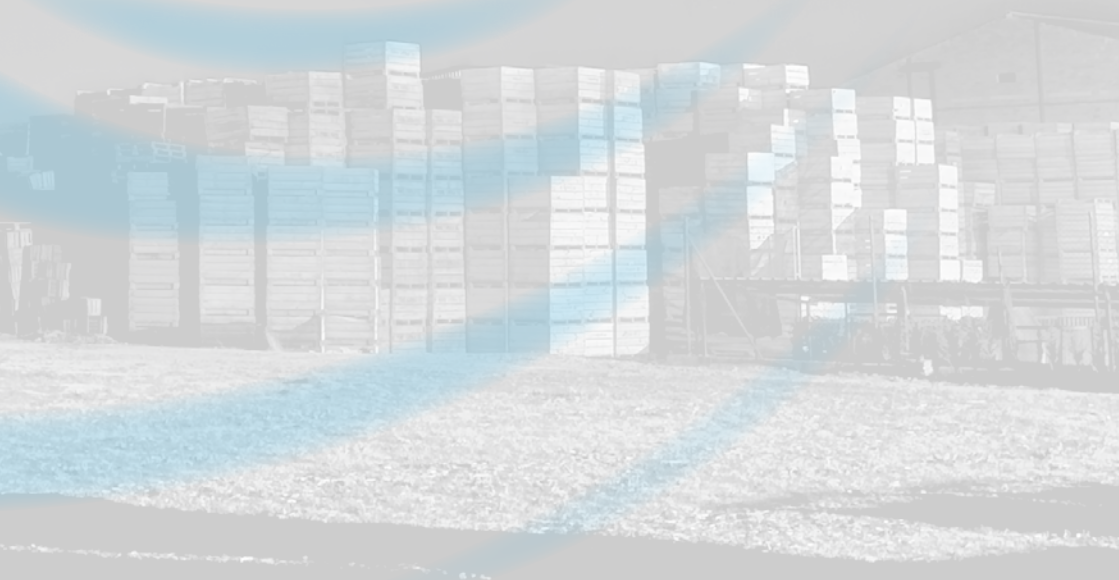

GEMMA GORGA

Nascuda a Barcelona (1968), és doctora en filologia hispànica per la Universitat de Barcelona, on actualment treballa com a professora. La seva tasca investigadora i docent s'ha centrat en l'àmbit de la literatura medieval i renaixentista. Ha publicat quatre llibres de poemes: *Ocellania* (1997), *El desordre de les mans* (2008), *Instruments òptics* (2005) i *Llibre dels minuts* (2006). També ha publicat un llibre de cuina titulat *La cuina natural* (2004). Alguns dels seus poemes han estat traduïts al basc, al polonès, a l'eslovè, a l'alemany i a l'anglès.

Pesaven el cos uns minuts abans de morir. Pesaven el mateix cos uns minuts després de morir. Una simple sostracció matemàtica els havia d'indicar el pes de l'ànima. Hi penso, ara, mentre sostinc el llibre nou entre les mans, les paraules encara untoses com les plomes d'un ocell nascut de poc. I em pregunto si, un cop llegit, també pesarà menys. Com un cos quan perd l'ànima.

XAVIER MACIÀ

Nascut a Tremp el 1961, és doctor en filologia catalana i professor titular de la Universitat de Lleida, president del Consell de Centre del Centre de Normalització Lingüística de Lleida, director de la col·lecció “Biblioteca Literària de Ponent” i president de l’associació cultural Aula Màrius Torres. Ha publicat *La poesia de Gabriel Ferrater* (amb Núria Perpinyà, 1985, premi Josep Vallverdú d’assaig), *Narradors de Ponent. Antologia* (amb Emili Bayo, 1987) i *L’Alta Ribagorça* (amb Montserrat Trepà, 1994). Ha tingut cura d’edicions de Concepció G. Maluquer, Anton Navarro i Joan Vinyoli i ha prologat autors contemporanis com Jordi Pàmias, Josep Borrell, Vidal Vidal o Joan Vinyoli. Ha escrit i publicat *Amb el temps a favor* (2003), *Del cel i de la terra* (2003, Premi de Poesia de Sant Celoni), *La carretera i el mur* (2003, Premi Les Talúries de teatre), *Rip* (amb Ermengol, 2005), *Autoretrat* (2007) i *La nit del caragol* (2008).

UNA FURTIVA LACRIMA
“*Un Art*”, d’E. Bishop

Quan has escrit de cor
paraules, sincerament
creient que eren paraules
carregades de raó,
i has contemplat la neu
del cirerer i, l’endemà,
el verd atònit i poruc
als dits de l’aire;
quan has perdut tants punts
que el cor oblida el joc,
i has dit que no,
i tot encara resisteix;
quan ja has après
què és vendre’s ànima
menuda —servituds—,
i tens tants morts per endreçar
que ja no esperes
propines de la vida;

quan,
malgrat tot,
tornes a dir que sí,
un altre cop, sense pensar-hi
—i ja ets un altre—,
no és tan difícil tornar a viure
al cor de les paraules.

MÀRIUS SAMPERE

Va néixer a Barcelona el 1928. Amb el seu primer recull, *L'home i el límit*, guanya el premi Carles Riba de l'any 1963, però el llibre no surt publicat fins al 1968. Durant les dècades dels setanta i els vuitanta guanya diversos guardons, com el Recull-Maria Ribas i Carreras de poesia o el Miquel de Palol de Girona. A partir de la dècada de 1990 i principis del 2000, rep el reconeixement del públic i de les institucions gràcies a premis com el Crítica Serra d'Or per *Subllum* (2000) o el Premi de la Crítica, el Ciutat de Barcelona i el Nacional de Cultura per *Les imminències* (2002), i a poemaris com *Jerarquies* (2003), *Ens trobarem a fora* (2006), *Altres presències* (2008) o el recull de pensaments i proses curtes *Pandemòniem. O la dansa del si mateix* (2008), una trajectòria que el revela com una de les veus més importants de les lletres catalanes.

Mare, no em renyis,
sí, ja sé que m'he fet vell,
però jo no he sigut!

Jo no he sigut, deia d'infant
a l'empara de la llum. Per què
no dir-ho ara, al recer
de l'ombra?

Les joguines trencades per terra,
tot fet malbé, no tens remei! Mentida,
ha estat aquell.

I sempre aquell, mare, el mateix
que et va desfer el llit,
el pare, el dimoni pelut
que ens roba la bellesa.

Potser és just: li deviem l'alè,
la pell llisa, fins i tot
el dret d'estimar-nos. Però jo no he sigut,
mare, tu ja ho veus, jo ja vinc
a poc a poc, amb bastó.

PATRIZIA VALDUGA

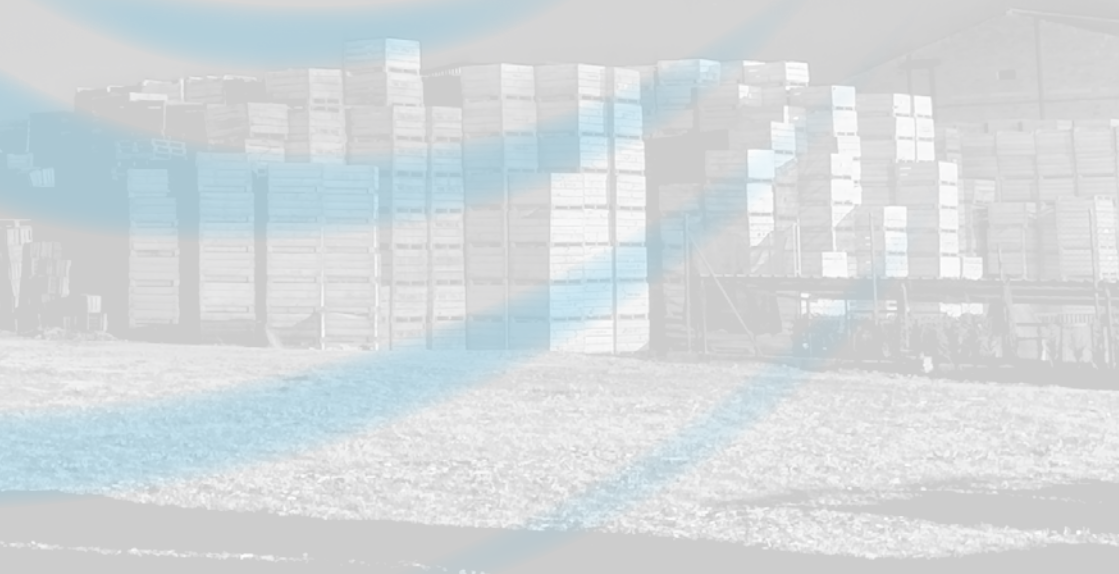
Va néixer a Castelfranco Veneto (Treviso), el 20 de maig de 1953, i viu a Milà. Va exordir el 1982 amb *Medicamenta* (Guanda). Entre els altres reculls poètics s'assenyalen: *Donna di dolori* (1991), *Requiem* (1994), *Corsia degli incurabili* (Passadís dels incurables, 1996), *Cento quartine e altre storie d'amore* (Cent quartets i altres històries d'amor, 1997) i *Lezione d'amore* (2004). Els seus últims versos són el "Postfaci" a *Ultimi versi* de Giovanni Raboni (Garzanti, 2006). Aclamada com una de les veus capitals de la literatura italiana actual, també és traductora (Shakespeare, Donne, Mallarmé, Valéry, Molière, Céline, Cocteau, Beckett...) i fundadora, l'any 1988, de la revista mensual *Poesia*, que va dirigir durant un any.

Tinc morenes: la sang surt fins d'allí...
dada pel cul... per dir-ho en estil àulic...
perdo per tots els forats... per tots... sí:
seria bo que vingués un hidràulic.

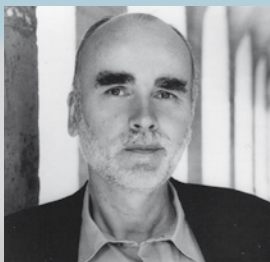
Zeno té tota la raó quan diu
que la vera bellesa és a la veu.
La resta és brossa, nafra i cicatriu
i pols que s'espargeix. La resta és creu.

(Traducció de Francesco Ardolino)

ADAM ZAGAJEWSKI

Nascut a Lvov (actualment Ucraïna) el 1945, poeta i assagista en llengua polonesa, és una de les veus més importants de la literatura contemporània. Prohibides les seves obres pel govern comunista, el 1982 s'exilia a París i després als Estats Units, on ha estat professor en diverses universitats. Aclamat com l'hereu natural de Czesław Miłosz, ha publicat, entre altres, els llibres de poesia *Anar a Lvov* (1985), *Llenç* (1990), *Terra del foc* (1994, traduïda el 2004 al català per Xavier Farré), *Desig* (1997), *Anhel* (1999), *Retorn* (2003, llibre que va acompanyar la tornada de Zagajewski a Polònia) i *Antenes* (2005). Com a assagista, ha firmat volums com ara *Solidaritat i soledat* (1986) i *En defensa del fervor* (2002). La seva conferència *El centre no resisteix* va ser publicada, en quatre idiomes, pel PEN Català el 2007.

TOT SORTINT A PASSEJAR

Alguns cops, tot sortint a passejar,
en un camí de camp, o en un bosc verd
i trist, sents retalls de veus, potser crits;
no els vols atendre, i apresses el pas,
però et segueixen durant una estona;
talment un animal ensinistrat.

No els vols atendre, és però després,
en els atrafegats carrers de la ciutat,
que et sap greu de no haver estat obedient
i intentes recordar
les síl·labes, els tons, les pauses.

Però ja és massa tard,
i mai no podràs saber qui cantava,
quina música se sentia
i quina era la seva crida.

(Traducció de Xavier Farré)

TENDRA ÉS LA NIT

ANNA BALLBONA

Nascuda a Montmeló l'any 1980, és llicenciada en periodisme per la UAB i estudia Teoria de la Literatura i Literatura Comparada. Treballa com a periodista a *El Punt*, a més de col·laborar a les pàgines de Cultura d'*El 9 Nou*. *La mare que et renyava era un robot*, guardonat amb el Premi Amadeu Oller 2008, és el seu primer llibre. Té cinc poemes inclosos en l'antologia *Quàntiques: 10 poetes joves amb diferencial femení*, publicada el 2008 per l'Aula de Poesia de la UAB. Va obtenir el Premi Crida als Escriptors Joves de Serra d'Or 2007, a través de l'article "Sindreu: l'avantguarda esberlada", que es va publicar en el número d'octubre del 2008 de la revista.

TAULER DE JOC

Íntima constatació truculenta
que hi ha una façana i uns interiors
i màscares que s'intercanvien.
Sempre s'ha dit que llegeix més enllà,
que sabia disseccionar opacitats,
intuir arrugues titil·lants
sota una escena escrita per complaure.
Però l'ombra del dubte es desvetlla i fa el toc,
i identificar la tara de l'esquetx,
artifici o gest ocult, l'estremeix.
A falta de guix per quadrar el cercle
s'entreté a escrutar el tauler de joc.

TERESA COLOM

Poeta andorrana, nascuda el 1973 a la Seu d'Urgell. Després de llicenciar-se en ciències econòmiques i empresarials per la Universitat Pompeu Fabra, va dirigir la seva carrera professional cap al camp de les finances. Durant més de vuit anys va treballar en una entitat financera, dedicant part del seu temps lliure a escriure. Després de guanyar l'any 2000 el Premi de Poesia de la Biblioteca Pública del Govern d'Andorra i l'accèssit, el mateix any, al premi Grandalla convocat pel Cercle de les Arts i de les Lletres d'Andorra, el 2001 publicava el seu primer llibre, *Com mesos de Juny*. A finals del 2002 sortia el seu segon treball, *La temperatura d'uns llavis*. El 2004 deixava la seva feina de gestora de patrimonis en l'entitat bancària on havia estat treballant per dedicar-se a escriure. El 2005 publicava *Elegies del final conegut*.

EN UN QUADRE DE GUSTAV KLIMT

Despulla'm,
dibuixa les meves formes de dona.
Embolica'm,
amaga'm amb robes de colors,
amb daurats generosos.
Fes de mi el millor paisatge.
Deixa'm fer-te creure que dormo
perquè em puguis despertar.
A mi, que sóc de veritat,
rodeja'm de somnis,
vesteix-me amb els meus cabells,
amb lluentons de passió estètica i descarada.
Vernissa'm de disseny,
sent la meua pell només mirant-me.
Mira'm,
que em deixo;
com en un quadre de Gustav Klimt.

ÀNGELS MARZO

Nascuda a Barcelona, va cursar estudis de filologia hispànica a la Facultat de Lletres de Lleida, on viu. Ha participat, amb alguns dels seus poemes, a l'antologia *Estrenes* (2005) i a la revista *Némesis*, a banda de recitals i trobades diverses. Des del 2006 s'encarrega de l'organització d'*Insòmnia*, una nit literària que aplega dalt d'un mateix escenari veus consolidades del panorama literari i poetes i narradors novells.

MERCÈ RODOREDÀ

(FRAGMENT)

41

(...)

Però, ¿què és un mirall?: les mans són un mirall,
el món és un mirall, els llocs són un mirall.

Som fills d'enlloc.

I la memòria és un mirall trencat
que descompon les hores tallant el fris del temps.

Tal com volia Darwin,
també el record s'acull a un manament suprem:
només els forts perduren.

Jo vinc d'aquest fragment de vidre que retorna
l'obertura infinita als camps de blat,
la lenta pedalada del capvespre
creuant els esbarzers i les moreres
al ritme dels tractors en retirada
buscant la pau dels patis.

Però, a vegades,
m'assalta des del fons d'un vidre brut
la rodera que s'endinsa.

En un temps de ningú.

MERITXELL NUS

Va néixer a Estac (Pallars Sobirà) el 1985 i és llicenciada en filologia catalana per la Universitat de Lleida. Actualment, imparteix docència de llengua i literatura catalanes a l'ensenyament secundari. En l'àmbit de la poesia, el 2006 rebé el XVII Premi Literari de les Borges del Camp, atorgat per l'ajuntament de la mateixa població, amb l'obra *Després del vent*. També ha participat en algunes antologies com ara *Estrenes* (2005) o *I Trobada de Poetes per la Pau: Homenatge a Yael Langella* (2008). De tant en tant, és cridada a recitar versos seus o versos d'altri.

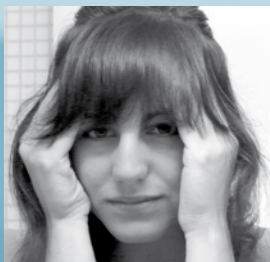
EL TRAFICANT

Que sigui la voiture que et dugui al cel
un Mini verd botella dels d'antic.
Cabells al vent, tu pots volar de franc
i crides als somriures des dels núvols,
les mans ben aferrades al volant
fas la comanda estricta d'il·lusions
en un mercat d'estels afilerats
de tracte amable.
Coneixes bé els peatges,
tu ets qui porta els somnis a la terra
però no hi caben tots al teu vehicle.

CLARA VILCHES

Nascuda a Sabadell el 1985, és aranesa de llengua i família i llicenciada en biotecnologia. Escriu en aranès, català i castellà, tant prosa com poesia. Poeta precoç, entre els 10 i els 17 anys va guanyar diverses vegades el Premi Mossèn Josèp Condó Sambeat, obres que han estat publicades. En dues ocasions ha obtingut el 1r Premi de Poesia al certamen Aran de Literatura; el darrer, el 2008 amb el recull de poemes *Teoria dera Sublimacion e d'auti vèrsi sense amor*.

RESVENJA

È trapat en un aute còs
Era resvenja peth castig
Que m'a imposat eth destin
Que non me dèishe mès que soniar
damb tu
Ues autes mans e uns auti uelhs
Amorassen eth mèn còs,
Que non se sent culpable
Damb un estranh escuerçant
Er abisme que mos separe
Autes mans e auti uelhs, didia,
Son es que s'aprenen aguesti cornèrs
E, ath sòn torn, son es mies mans e uelhs
Es qu'imaginen ua auta pèth, d'auti pòts

Aquest
llibre s'ha
editat amb motiu de
MAHALTA, IV Festival
Internacional de Poesia
de Lleida, celebrat a
Lleida entre els dies
2 i 6 de març
de 2009

Producció:

Col·laboren:

Generalitat de Catalunya
**Institució
de les Lletres Catalanes**

Organitzen:

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS

Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Diputació de Lleida Ajuntament de Lleida

LA PAERIA

